

[Indenrigsministeren.]

ikke kan anses for begrundede i Forholdene, men rettest bør inddrages til Fordel for en rimelig Fordeling af Skatten mellem Erhvervs- og Opholdskommunen. De nugældende Regler om Erhvervsskat er med andre Ord ikke indpasset i vort øvrige Personbeskatningssystem, der hviler paa Skatteevneprincippet, og derfor gaar Forslaget her ud fra det Synspunkt, at Skatteyderens Skatteevne bør være afgørende for Skatteansættelsen saavel i Erhvervskommunen som i Opholdskommunen og Beskatningen lægges saaledes til Rette, at Erhvervsskatteyderen kommer til at bære de kommunale Byrder i lige Forhold med Erhvervskommunens andre Skatteydere.

Forslagets §§ 18—19 indeholder Reglerne om, hvilken Kreds af Personer der fremtidig vil være erhvervsskattepligtige. Som jeg nævnte for lidt siden, svarer efter de gældende Regler de næringsdrivende Erhvervsskat af enhver nok saa lille Erhvervsindtægt, medens Funktionærerne kun svarer Erhvervsskat af den Del af Erhvervsindtægten, der ligger over 5 000 Kr. Dette Forhold ændres. Fremtidig skal Erhvervsskat overhovedet ikke svares af Skatteydere, hvis Ansættelse til Statsskat i Opholdskommunen ligger under 3 000 Kr. Paa den anden Side ophæves den særlige Regel, hvorefter der for Funktionærers Vedkommende sker et Fradrag i Indtægten, inden Erhvervsskatten beregnes.

Bestemmelserne om selve Beregningen af Erhvervsskatten findes i Forslagets §§ 27 og 28. Udgangspunktet er, at man udregner, hvad Skatten af Skatteyderens hele skattepligtige Indkomst til Staten vilde være, hvis han boede i Erhvervskommunen, altsaa med Anvendelse af Erhvervskommunens Børnefradrag og Formue- og Lejlighedsregler. Dette Skattebeløb reduceres i Forhold til Erhvervsindtægten, nemlig ved at multiplicere det med en Brøk, hvis Tæller er den rene Erhvervsindtægt, og hvis Nævner er den rene Statsskatteindtægt. Man vil i Forslaget se, at denne Brøk betegnes Indtægtsbrøken. Man udfinder dernæst den Del af Skatteyderens Skattebeløb til Opholdskommunen, der svarer til Erhvervsindkomsten, ligeledes ved at multiplicere Skattebeløbet med Indtægtsbrøken.

De to saaledes fremkomne Beløb udgør Skatten til Erhvervskommunen og Opholdskommunen, hvis Skatteyderen skulde svare fuld Skat af Erhvervsindtægten til disse to Kommuner. Det skal man imidlertid ikke, da Erhvervsbeskatningen jo ikke tilstræber Dobbeltbeskatning, men kun

en Fordeling mellem de to Kommuner. Det gælder altsaa om at fordele disse to Skattebeløb retfærdigst muligt mellem disse to Kommuner.

Som jeg nævnte før, har man i saa Henseende anlagt det Synspunkt, at Skatteydere, hvis statsskattepligtige Indkomst er under 3 000 Kr., overhovedet ikke erhvervsbeskattes, idet det overlades Opholdskommunen, der har forholdsvis store Udgifter for de smaa Skatteyderes Vedkommende, at beskatte Indkomsten udelt. For skattepligtigede Indkomster mellem 3 000 og 5 000 Kr. medfører Fordelingsregelen, at Opholdskommunen faar Adgang til at beskatte den paagældende fuldt ud, men han sættes samtidig efter de almindelige Regler i Skat til Erhvervskommunen, og denne faar sin fulde Skat af Skatteyderens Erhvervsindtægt med Fradrag af, hvad han har betalt i Opholdskommunen af sin fulde Indtægt. Erhvervskommunen kan altsaa kun beskatte ham, hvis Skatten af Erhvervsindtægten overstiger Skatten i Opholdskommunen af den fulde Indtægt. Af en Skatteyder i denne Indtægtsgruppe faar Opholdskommunen altsaa alt, hvad den efter sine almindelige Ligningsregler har Krav paa, uden at skulle afgive noget til Erhvervskommunen. Gennem de her angivne Regler for Erhvervsskatssvarelse af Personer med Indtægter under 5 000 Kr. bevares saaledes det fulde Skattebeløb af alle Skatteydere for Opholdskommunen, og jeg mener, at der derigennem er taget et rimeligt Hensyn til Opholdskommunerne ved den kommende Erhvervsskatteordning, idet man jo ikke maa glemme, at man om Opholdskommunerne med Henblik paa Skatteydere med Indtægter under 5 000 Kr. kan sige, at deres Udgifter til saadanne Skatteydere som Regel er forholdsvis store sammenlignet med den Skat, Kommunen kan paaligne dem.

I Forslaget, som det i Fjor blev forelagt i Folketinget, var Forholdet endvidere det, at Skatteydere med Indtægter mellem 3 000 og 5 000 Kr. var helt erhvervsskattefri. Under Folketingets Behandling skete der imidlertid forskellige Henvendelser fra en Del mindre Købstæder, som var ængstelige for, at Frihed for Erhvervsskat for alle Indtægter helt op til 5 000 Kr. i saadanne Byer skulde medføre, at Folk med en Mellemindtægt lidt under 5 000 Kr. blev fristet til at flytte uden for Byen. Derfor ændredes Forslaget til det, jeg har anført, hvorefter Indtægter mellem 3 000 og 5 000 Kr. inddrages under Erhvervsbeskatningen, men saaledes, at Opholds-